

НАЧЕЛО НЕПОСРЕДНОСТИ

Читањем исказа парничних странака које су оне дале у оставинском поступку, где су се исте изјашњавале на питања оставинског суда у погледу садржине заоставштине и прихватања наслеђа, а имајући у виду да се тужена није противила извођењу доказа на овај начин, нити је предложила извођење доказа саслушањем странака у актуелној парници, с обзиром на диспозицију парничних странака да предлажу доказе на којима заснивају свој захтев или оспоравају наводе и доказе противника на шта их овлашћује чл. 220 ЗПП, не представља повреду начела непосредности.

Из образложења: Првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев тужилаца, те је утврђено да новчани износ од 13.000 евра који се налази на девизној књижици пок. М.Р. не чини њену оставинску масу већ је исти својина А.Н. и чини предмет издржавања између тужилаца као давалаца издржавања и А.Н. као примаоца издржавања. Чињенично стање у наведеној пресуди суд је утврдио увидом у спис оставинског суда иза пок. М.Р. и читањем уговора о доживотном издржавању. Тужена је у жалби на првостепену одлуку, између осталог тврдила је суд у спроведеном поступку повредио начело непосредности будући да није саслушао парничне странке, те да је пресуду засновао на чињеницама и исказима странака датим у оставинском поступку. Разматрајући жалбу тужене, другостепени суд је нашао да је иста неоснована, јер је конкретна парница произашла је из спора наследника око садржине заоставштине покојне М.Р. (садржина заоставштине је децидно утврђена у оставинском поступку укључујући и део који је предмет спора наследника), те је утврдио да је правилно поступио првостепени суд када је чињенице битне за пресуђење у овој парници утврдио увидом у оставинске и списе о овери уговора о доживотном издржавању, те ценио изнето од стране парничних странака у оставинском поступку и дато у форми наследничких изјава као и изнето у одговору на тужбу. При том на рочишту од 03.04.2012.г. тужена се није противила одустанку тужкиоца од предлога да се саслушају парничне странке наводећи да она сама нема доказних предлога што је њен пуномоћник поновила на рочишту када је закључена главна расправа. Надаље, тужена се у току поступка није противила предлогу тужилаца за извођење доказа читањем списка. Читањем исказа парничних странака које су оне дале у оставинском поступку где су се исте изјашњавале на питања оставинског суда у погледу садржине заоставштине, прихватања наслеђа и конкретно сагласиле првобитно око чињенице да предметни девизни новчани износ не представља део заоставштине пок.оставитељице већ имовину А.Н., а имајући у виду све околности конкретног случаја и диспозицију парничних странака да предлажу доказе на којима заснивају свој захтев или оспоравају наводе и доказе противника на шта их овлашћује чл. 220 ЗПП, не представља повреду начела непосредности.

(пресуда Основног суда Сомбор П. 1420/11 од 08.05.2012.г. и Апелационог суда у Новом Саду Гж. 3358/12 од 06.12.2012.г.).